

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2010/23/UE

z dnia 16 marca 2010 r.

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w zakresie fakultatywnego i tymczasowego stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia w związku z dostawami niektórych usług podatnych na oszustwa

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2006/112/WE ⁽³⁾ stanowi, że każdy podatnik realizujący transakcje podlegające opodatkowaniu od dostawy towarów i świadczenia usług obowiązany jest do zapłaty podatku od wartości dodanej (VAT). W przypadku transakcji transgranicznych i w stosunku do niektórych krajowych sektorów o wysokim stopniu ryzyka, takich jak sektor budownictwa lub sektor odpadów, przewidziano jednak przesunięcie obowiązku zapłaty VAT na osobę, na rzecz której dokonywana jest dostawa towarów lub świadczona jest usługa.
- (2) Ze względu na poważny charakter oszustw dotyczących VAT należy zezwolić państwom członkowskim na tymczasowe stosowanie mechanizmu, zgodnie z którym obowiązek zapłaty VAT zostaje przeniesiony na osobę, na rzecz której przenoszone są pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych, zdefiniowane w art. 3 dyrektywy 2003/87/WE ⁽⁴⁾, i inne jednostki, z których mogą korzystać przedsiębiorcy w celu zapewnienia zgodności z tą dyrektywą.
- (3) Wprowadzenie takiego mechanizmu w odniesieniu do tych usług, które zgodnie z ostatnimi doświadczeniami są szczególnie podatne na oszustwa, nie może, w przeciwieństwie do jego powszechnego stosowania, mieć negatywnego wpływu na podstawowe zasady systemu VAT, takie jak płatności cząstkowe.
- (4) Państwa członkowskie powinny przedstawić sprawozdanie z oceny stosowania mechanizmu, tak by umożliwić dokonanie oceny jego skuteczności.
- (5) W celu dokonania przejrzystej oceny wpływu stosowania mechanizmu na oszustwa podatkowe, sprawozdania z oceny przedstawiane przez państwa członkowskie powinny opierać się na kryteriach określonych wcześniej przez państwa członkowskie. Każda z tych ocen powinna wyraźnie określać poziom oszustw przed zastosowaniem mechanizmu i po jego zastosowaniu oraz wszelkie odnośne zmiany trendów w oszustwach, w tym świadczenia innych usług. Sprawozdanie powinno również zawierać ocenę kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez podatników.
- (6) Każde państwo członkowskie, które wykryło na swoim terytorium zmiany trendów w oszustwach dotyczących usług określonych w niniejszej dyrektywie, powinno sporządzić sprawozdanie na ten temat.
- (7) W celu umożliwienia wszystkim państwom członkowskim stosowania takiego mechanizmu, konieczne jest wprowadzenie odpowiedniej zmiany do dyrektywy 2006/112/WE.
- (8) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, mianowicie walka z oszustwami związanymi z VAT z zastosowaniem tymczasowego środka stanowiącego odstępstwo od obowiązujących przepisów unijnych, nie może być wystarczająco osiągnięty przez państwa członkowskie, i w związku z tym, można go lepiej osiągnąć na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 lutego 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 21 stycznia 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32)

(9) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

„Artykuł 199a

1. Państwa członkowskie mogą do dnia 30 czerwca 2015 r. i na okres co najmniej dwóch lat postanowić, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest podatnik, na rzecz którego wykonywana jest dowolna usługa spośród poniżej wymienionych:

- a) przeniesienie pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych, o których mowa w art. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (*), które podlegają przenoszeniu zgodnie z art. 12 tej dyrektywy;
- b) przeniesienie innych jednostek, z których mogą korzystać przedsiębiorcy w celu zapewnienia zgodności z tą samą dyrektywą.

2. W momencie wprowadzenia mechanizmu, określonego w ust. 1, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o stosowaniu tego mechanizmu i przekazują Komisji następujące informacje:

- a) oświadczenie dotyczące zakresu stosowania środka wdrażającego mechanizm i szczegółowy opis środków towarzyszących, włącznie z wszelkimi obowiązkami sprawozdawczymi nakładanymi na podatników i wszelkimi środkami kontroli;
- b) kryteria oceny umożliwiające dokonanie porównania oszustw podatkowych w odniesieniu do usług wymienionych w ust. 1 przed zastosowaniem mechanizmu i po jego zastosowaniu, oszustw dotyczących innych usług przed zastosowaniem mechanizmu i po jego zastosowaniu, jak również każdego wzrostu liczby innego rodzaju oszustw przed zastosowaniem mechanizmu i po jego zastosowaniu;
- c) datę wejścia w życie i okres stosowania środka wdrażającego mechanizm.

3. Na podstawie kryteriów oceny określonych w ust. 2 lit. b) państwa członkowskie stosujące mechanizm przewidziany w ust. 1 przedstawiają Komisji sprawozdanie nie później niż dnia 30 czerwca 2014 r. W sprawozdaniu tym wyraźnie wskazuje się informacje, które mają być traktowane jako poufne, oraz informacje, które mogą być opublikowane.

Sprawozdanie zawiera szczegółową ocenę ogólnej skuteczności i efektywności środka, w szczególności odnośnie do:

- a) wpływu na oszustwa podatkowe w związku ze świadczeniem usług objętych środkiem;
- b) możliwości objęcia oszustwami podatkowymi towarów lub innych usług;
- c) ponoszonych przez podatników kosztów przestrzegania przepisów, wynikających z wdrożenia środka.

4. Każde państwo członkowskie, które wykryło na swoim terytorium, po wejściu w życie niniejszego artykułu, zmiany trendów w oszustwach dotyczących usług wymienionych w ust. 1, przedkłada Komisji sprawozdanie na ten temat nie później niż 30 czerwca 2014 r.

(*) Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.”

Artykuł 2

W chwili rozpoczęcia stosowania mechanizmu przewidzianego w art. 199a ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE państwa członkowskie podejmujące decyzję o jego zastosowaniu powiadamiają Komisję o przepisach dotyczących środka wdrażającego ten mechanizm.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejszą dyrektywę stosuje się do dnia 30 czerwca 2015 r.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 marca 2010 r.

W imieniu Rady
E. SALGADO
Przewodniczący